

• NA BARVĚ ZÁLEŽÍ •

JAN KONEČNÝ

Zvláštní; vždycky jsem si myslel, že ten balón byl *modrý* a ne červený. Vzpomínám si na něj, byl můj oblíbený. Hrával jsem si s ním, když jsem byl malý, a přesto si na něj pamatuji, jako kdybych ho teprve *včera* pustil z rukou. Máma nás nechávala na dvorku za domem hrát fotbal, kopali jsme do něj jako *zběsilí*. Určitě byl *modrý*; alespoň býval.

~ ~ ~

Kráčel jsem po lesklé dlažbě visutého chodníku. Do ulice svítilo slunce pod nízkým úhlem, a dlouhé stíny se tak lámaly a protínaly. Všude kolem mě proudily *spousty* spěchajících lidí a nad mou hlavou se tyčily vysoké a štíhlé mrakodrapy. Architekti je vysoustružili jako ladná jednoduchá geometrická tělesa bez nepotřebných detailů a nadbytečných podrobností, jako by snad elegance měla být ztělesněním jednoduchého. *Všechny ty rozmanité umělecké směry posledních staletí a oni skončí u minimalismu*, pomyslel jsem si se zrakem pozvednutým k nebi.

Náhle se oblohou prohnala dvě ultrarychlá vznášedla. Určitě letí někam, kde je třeba sjednat *pořádek*. Neustále je třeba někde sjednávat pořádek, protože společnost sama už dávno ztratila schopnost vstřebat nerovnováhu. Vždy je *nutný* nějaký zásah vyšší instance.

Občas si říkám, jak by se na nás dívali lidé jednadvacátého století. Jak by nás *hodnotili*? *Demokracie* se stala jen prázdným pojmem, hrou na *korektnost*, na zdání *spravedlnosti*. Ale ve skutečnosti jenom při-

krývá boj o moc. Pozornost je odvrácena, pozornost je příkláněna, pravda je trhána na kusy – jako ovce, kterou uštvali vlci.

Vyšel zpoza rohu. V nažehleném obleku a s kufříkem v ruce. Vlasy měl prošedivělé, ale v očích se mu odráželo pořád dost bystroti a inteligence. Chvilí jsem se ještě koukal na displej svého diáře předstíraje, že čtu něco důležitého, a teprve poté jsem se za ním vydal. Právě včas; zvednout se o něco později, už by mi zmizel v davu mezi ostatními.

Složka s jeho jménem a fotografiemi mi přistála v e-mailové schránce před dvěma týdny. Byla v ní i velice slušná finanční nabídka; ba co víc, dokonce i potvrzení o zaplacení zálohy. Někdo o Seana Allena, o doktora Seana Allena, jevil nebývalý zájem.

Zamířil do parku mezi dokonale zastřižené stromy s kulovitými korunami. Po chodnících z imitace mramoru se procházely matky se vznášejícími se kočárky, postarší paní venčily své pejsky a občané dbalí svého zdraví běhali po vyznačených trasách mimo trávníky. Ze škvír v obrubnicích pravidelně vyjížděly nízké oválné disky a uklízely park. Zastřihávaly trávník, sbíraly každý spadlý list, zametaly oblázky rozházené dovádívkami pejsky. Okolí bylo tak krásně uklizené, že vypadalo jako dětská omalovánka. Vždycky tak vypadalo.

Téměř uprostřed, u pomníku, který vzdával hold všem padlým ve válce z minulého století, na něj čekala štíhlá zrzka. Znal jsem ji; za tu dobu, co jsem doktora Allena sledoval, se s ní sešel už pětkrát. Co se týče jejího věku, snadno by mohla být jeho dcerou. Ale myslím, že nejsem ten pravý, kdo by si mohl dovolit jej za to soudit. Navíc, i přes to nudně konzervativní oblečení, co měla na sobě, bylo jasné vidět, že je kus. Plné rty a tušené křivky vybízely k mnoha věcem, avšak diskuze a renesanční sochařina přední příčky rozhodně neob-
sazovaly.

Už z dálky na ni mával. Jakmile přišel blíž, objal ji kolem pasu a políbil na tvář. Víc si na veřejnosti pochopitelně nedovolil.

Věděl jsem naprosto přesně kam půjdou. Chodili tam pokaždé. Hotel *La paix mondiale*.

Když zmizeli v hotelovém výtahu, přistoupil jsem k recepci.

„Dobrý den pane Micheli,“ pozdravil mne vedoucí v pastelově modré uniformě. Svoje řídnoucí vlasy i zastřižený knír uchovával v otravně radostné náladě stejně jako svůj *vřelý* úsměv.

„Klíče od mého pokoje,“ prohodil jsem ledabyle.

„Zajisté pane,“ odpověděl mi ztělesněný optimismus a za necelé dvě vteřiny už mi podával plastovou imitaci velkého kovaného klíče.

Slovo *klíč* už dnes ztratilo význam, protože se vše odemykalo elektronicky pomocí čipů zabudovaných v kartách. To jenom v *La paix mondiale* si hráli na retro styl a místo karty si vymysleli tuhle specialitu.

„Děkuji.“

Prošel jsem kolem nízkých křesílek, na kterých se povalovali zбоhatlíci ubytovaní v hotelu. Z útržků rozhovorů, jež se ke mně donesly, jsem poznal, že zasvěceně tlachají o politice. O politice! Marně byste v dnešní době hledali plytlčí téma. Obzvláště po vynálezu *mozkotransformace* se ze všeho stala bezduchá fraška.

Něco o tom vím, protože se transformací živím. A je to zkurvená dřina. Není to jako mýt okna ve výšce několik desítek metrů nad zemí nebo uklízet kanály ve spodních patrech pod visutými chodníky. Je to horší, protože hrabat se někomu v mozku je dost často hodně *nechutná* záležitost. Opravdu hodně nechutná. Nikdy totiž nevíte, na co tam můžete narazit. Je to jako mentální *kopulace*. Při oné myšlence jsem se úplně otrásl. Někdy bych svou představivost nejraději prodal za balík akcií nebo hezký byteček ve vyšších patrech luxusního mrakodrapu.

Ale pokud máte *dost* peněz a chcete si pohrát například se svým politickým oponentem, jsem vám k dispozici. Na přetahovanou hlav se hraje už několik let, ale zatím se to daří docela dobře tutlat. Naivním ovečkám, co věří v spravedlnost, by to pěkně zamotalo hlavu.

Zamířil jsem k širokému schodišti. Bylo potaženo červeným kobercem a masivní zábradlí vzbuzovalo mnohé dojmy, nejvíce však architektovu bezradnost.

Výtah představoval rychlejší možnost, ale chtěl jsem jim dát trochu času. *Ted' už jí Sean určitě rozepíná podprsenku nebo dokonce stahuje kalhotky.*

Ze schodů proti mně scházela krásná žena v krémových šatech. Podívala se na mne s úsměvem hladové šelmy, aniž by si její postarší manžel něčeho všiml. Pokynul jsem jí hlavou na pozdrav a pokračoval dál.

Práce je přednější, okřikl jsem se vduchu a podivil se, kde se ve mně vzalo tolik smyslu pro disciplínu. *Možná už stárnu.*

Za chvíli jsem se ocitl v poschodí, kde byl doktor Allen ubytován. Zahnul jsem doleva do chodby, která se táhla přes celé jižní křídlo. Můj pokoj byl až na konci. Jakmile za mnou zaklaply dveře, vytáhl jsem zpod postele tenký ale pevný kufřík a hodil ho na postel.

Ted' už ji určitě ohnul přes stůl nebo přes jednu z těch příšerných moderních pohovek, které jsou v každém hotelovém pokoji.

Byl nejvyšší čas dát se do práce. Ti dva se většinou dokázali zabavit na docela dlouho, ale můj úkol taky zabral dost času. *Neměl bych už promarnit ani minutu,* pomyslel jsem si.

V kufříku ležel přístroj na zesilování mozkových vln; přiložil jsem si ho na zátylek a jeho ramena mi ze stran obepnula lebku. Kromě něj byla v kufříku i malá datová kartička. Zastrčil jsem ji zezadu do přístroje.

Příloha e-mailu s informacemi o doktoru Allenovi totiž obsahovala vzorec myšlení, který měl být vložen do jeho mozku.

Sean Allen nestál nikomu v cestě. Nedalo se říct, že by strkal nos do cizích věcí. Byl jen *nestrannou* kapacitou ve svém oboru a byl tím pověstný. Právě proto se ale někomu velice hodilo, aby se Allen, doktor Allen, jakoby nic přiklonil k tomu *správnému* názoru. Nebylo těžké uhodnout, kdo je tím člověkem v pozadí. U politických špiček je

jasné, za jaké týmy kopou. Někdy si říkám, že by mohli rovnou nosit dresy s logy sponzorů. Žádné velké překvapení by se nekonalo. Bylo by to jen *upřímnější*.

Lucas Gregory, velké zvíře v politice, tomu by se kapacita jako byl Allen zatraceně hodila do krámu. Bylo to tak říkajíc v jeho nejvyšším zájmu, aby mu posvětil navrhované změny v zákonech a přesvědčil o nich veřejnost. Moje tušení, že za tím stojí Gregory, hraničilo s jistotou. Klidně bych se vsadil o celou zálohu a i kdybych náhodou prohrál, tak bych nebyl daleko od pravdy.

Vešel jsem do koupelny a odšrouboval jsem víko od ventilační šachty, která se táhla napříč všemi pokoji v patře. Byla úzká, že jsem se do ní sotva vešel.

Při mozkotransformaci je nejlepší, když jste k *objektu* co nejbliž. Mozkové vlny se musí proplést co nejtěsněji, aby se nový vzorec spolehlivě adaptoval a mysl se při jeho přijímání moc nevzpouzela.

Zvolna jsem se plazil vpřed a vduchu počítal vzdálenost, abych neminul Allenův pokoj. Ačkoli podle zvuků, které se z něj tlumeně ozývaly, jej nešlo minout. *Tady si to někdo ale užívá*, blesklo mi hlavou. Příznám se, byla v tom i trocha závisti.

Konečně jsem se doplazil až do jejich pokoje. Nejprve jsem minul koupelnu, kde bylo přes mřížku vidět na zemi odhozené spodní prádlo a tmavé ponožky. Na skříňce se povalovala dámská kabelka a její obsah byl vysypaný v umyvadle.

Ještě kousek a už jsem se dostal k malému odsávacímu otvoru, kterým byla vidět jen poměrně malá část pokoje. Postupoval jsem hodně opatrně, abych nevydal žádný zvuk, i když ti dva v místnosti pode mnou se věnovali výhradně sami sobě. Škvírou bylo vidět, jak Sean leží na posteli na zádech a zrzka na něm obkročmo sedí.

Jindy bych se klidně i koukal, ale práce nepočká.

V okamžiku, kdy se sladím s mozkiem někoho jiného, se mi vždy na pár vteřin zatmí před očima. Všechno se propadne do tmy a já vidím

jen zářící body ve svém okolí, které představují živá vědomí. Allenův vzrušený mozek připomínal maják. Přitáhl jsem si pár šlahounů mozkových vln vibrujících v prostoru a začal se vpíjet do jeho mysli.

A vtom se to stalo. Rázem jsem byl uvnitř, procházel se jeho mozkem a viděl svět jeho očima.

Zrzka měla světlou hebkou kůži, slastně přivírala oči a její prsa se houpala, jak se opakovaně vlnila zepředu dozadu. Nebyl čas hrát si na *voyeura*.

Při transformaci mozku musíte najít *nejsilnější* vzpomínky daného *objektu* a vstoupit do nich. Vstoupit do nich a něco v nich *pozměnit*.

~ ~ ~

Otevřel jsem oči s pocitem, že se nacházím *uprostřed* pohlednice. Staré zaprášené pohlednice se starým nádražím. Po nástupištích popocházely skupinky *lidí*, ale nikomu z nich jsem neviděl pořádně do tváře. Míjely mne postavy s oblečením z různých dob; mezi sloupy se mihla žena s širokou sukní z přelomu devatenáctého a dvacátého století, několik mužů mělo na hlavě cylindr, zahlédl jsem i pestrobarevné oblečení dvacátých let. Všichni spěchali odnikud nikam. Ztráceli se v podchodech na nástupištích, aby o pár vteřin později nesmyslně vyšli na nástupišti jiném. Občas vstoupili do přistavených vagónů, jaké jsem si pamatoval z historických fotografií a technických muzeí. Lokomotivy, kterým z komínů stoupala pára, stály někde daleko vpředu na začátku těch *neuvěřitelně* dlouhých vlaků.

Chvíli jsem se rozhlížel.

Pak jsem se náhle zvedl a zamířil k nejbližšímu vagonu.

„Odvážnému štěstí přeje,“ zamumlal jsem.

Dveře vypadaly úplně obyčejně. Spousta *lidí* jimi procházela a ani na okamžik se nepozastavili. Za pootevřenými okýnky prosvítal interiér, kde bezcílně popocházeli.

Se mnou to však bylo jiné. Jakmile se přede mnou dvířka otevřela, ukázal se mi *zcela* jiný svět. Svět vzpomínek doktora Seana Allena.

~ ~ ~

Procházet se v něčích vzpomínkách je jako snít a vědět o tom. Můžete si upravit skutečnost podle sebe, můžete si přivlastnit *cokolí* budete chtít a stejně tak lze do vzpomínek vložit *všechno*, co vás napadne. Ale v takovém případě se z toho většinou majitel mozku, ve kterém zrovna jste, zblázní. Neunese tu tíhu přepsání své paměti a skončí jako schizofrenik. V lepším případě.

~ ~ ~

Uvnitř vlaku vyrostla ulice s dlouhým stromořadím. Do korun stromů svítilo slunce, na příjezdových cestách parkovala auta, po chodnících běhali sportovně založení obyvatelé čtvrti.

Téměř jsem ho nepoznal. Seděl na trávě před domem a hrál si s autíčky. Mohlo mu být tak šest let, takže po šedinách nebylo *ani* stopy. Prozrazovaly ho jeho zelené *oči*; stejné bude mít i za padesát let.

Najednou se otevřela vrata od garáže a vyšla z nich mladá žena a muž, který vedl na vodítku štěně. Pejsek měl kolem krku červenou mašli. Byl to světlý *labrador*; rozverný a skotačivý.

Sean se věnoval hře s autíčky s takovou vervou, že si ničeho nevšiml. Teprve až mu štěně – jeho narozeninový dárek – vběhlo na deku, rozšířily se mu oči překvapením a radostně zavýskl.

Černý *kokršpaněl* mu začal olizovat nos a vesele vrtěl ocáskem.

Stejně jsem labradory neměl nikdy rád, pomyslel jsem si.

Kolem změněné vzpomínky se začala obtáčet tenká stříbřitá nitka.

Pak se všechno rozplynulo a já se ocitl zpátky na nádražní lavičce.

~ ~ ~

V zastřešující prosklené konstrukci nad halou se odráželo odpolední slunce.

Na to si nikdy nezvyknete. Nezvyknete si na to, jakými způsoby si lidé organizují své vzpomínky, svou vlastní mysl. Může mít tisíce podob, ba přímo miliony různých unikátních variant.

Nádraží, proč zrovna nádraží? Koneckonců proč ne, mohlo to dopadnout hůř.

Jedna z těch tajemných postav, co kolem mne chodily, se na chvíli zastavila. Zdálo se, že se na mne dívá, ovšem to by musela mít *obličej*. Jejich lebky byly totiž holé jako nezralé hrušky.

Naštěstí se jen pozastavil, protože čekal až se uvolní vchod do vagonu.

~ ~ ~

Vlny opakovaně dorážely na pláž a nad hladinou moře se vznášely desítky racků. Písek ještě hřál do nohou, ačkoli se už sešeřilo. Na obloze se rozsvítilo několik prvních hvězd.

Ležel jsem na opuštěném lehátku a přemáhal pokušení vložit do vzpomínky doktora Allena koktejl, kterým bych si zpříjemnil práci, ale zase se mi připomněla moje profesionalita.

Ale co, projednou...

Usrkl jsem brčkem *mojito* a postavil sklenici na stolek vedle sebe.

Už se ke mně blížili; drželi se za ruce a neuvěřitelně pomalu se courali. Vytáhlý sotva sedmnáctiletý chlapec se zelenýma očima se procházel s blondýnkou přibližně stejného věku. Zamilovaně si koukali do očí a navzájem si ukazovali první hvězdy na tmavnoucím nebi, jako kdyby v nich hledali svou budoucnost.

Kdybych nebyl tak velký *cynik*, vzpomněl bych si i na svoji první lásku, ale bohužel se mi do toho zrovna dvakrát nechtělo.

Znovu jsem usrkl mojito, opřel se o lehátko a dal si ruce za hlavu.

Naštěstí mě vůbec nevnímali, měli oči jen sami pro sebe. Slova, která si šeptali, bych v normálním světě na takovou vzdálenost neměl šanci zaslechnout, ale zde, uvnitř vzpomínky Seana Allena, jsem je slyšel tak zřetelně, jako by stáli přímo vedle mě.

„A budeš mi volat Seane?“ ptala se blondýnka.

„Jak se můžeš tak *ptát*? Určitě ti budu volat; budu ti volat každý den.“

„Jak je to mládí naivní.“

„Slibuješ?“

„Slibuju. Jak bych ti mohl nevolat, když tě tak miluju?“

Dvojice se zastavila. Upřeně si pohlédli do očí.

Zase jsem upil ze své sklenice. Takovou dovolenou bych si dokázal představit.

Sean jí odhrnul pramen světlých vlasů z čela. Naklonil se k ní, aby ji políbil. Jejich rty se setkaly; byl to typický *nekonečně* dlouhý políbek zamilovaných. Když se od ní odtáhl, *černovláska* zvolna otevřela oči a usmála se.

„Já tě taky miluju,“ zašeptala.

Aniž si čehokoli všimli, pokračovali dál v procházce po pláži.

Ty blond vlasy jí slušely víc, pomyslel jsem si. Ale co se dá dělat.

~ ~ ~

Stříbřitá nitka se vinula dál.

Silné vzpomínky většinou bývají myslí vytlačovány na okraj vědomí, kde pulsují a poblikávají jako světlušky za noci. Při *mozkotransformaci* se postupnými změnami svazují, vytváří se mezi nimi spojení – pouto, které musí být dostatečně pevné. Pokud vyberete ty správné

né, vznikne *smyčka*, smyčka kolem celého vědomí. Za ni se pak musí *zatáhnout*, aby mozek dokázal přijmout nový vzorec myšlení, aby byl *transformován*.

Říkáme tomu *zákon smyčky*, je to nejspolehlivější způsob jak člověka alespoň částečně ovládnout. Hodíte mu smyčku z jeho vlastních vzpomínek kolem mozku a přitáhnete ji, co to jde. Vlákáte mysl do připravené oprátky a v pravou chvíli podkopnete stoličku. Zní to jednoduše, ale někdy to nejde tak docela podle plánu.

~ ~ ~

Stál jsem na nástupišti s vysokým číslem, avšak zdejší značení stejně nedávalo vůbec smysl. Čísla na velkých zelených tabulích nešla popořadě. Stejně tak čísla vagónů. Podivné spěchající osoby tato skutečnost nezneklidňovala; stejně mi připadlo, že je jejich přebíhání z vlaku do vlaku nahodilé a nemá v sobě žádný řád.

Dlouho jsem váhal, do kterého vagónu mám nastoupit. Už to nebyla otázka náhody. Nemohl jsem se spoléhat na štěstí, už jsem musel postupovat rozvážně.

Moje volba padla na tmavý robustní vagón se zdobenými okny.

~ ~ ~

Pršelo, ale můj kabát zůstával naprosto suchý.

Místo, na kterém jsem se ocitl, jsem nepoznával. Nepřipadlo mi ničím povědomé. Šlo o rozlehlou zahradu za luxusním domem, jež končila srázem a skalnatým pobřežím. Zvedal se vítr a o skály v hloubce pode mnou se tříštily vlny. Přemýšlel jsem, jakou spojitost by mohla mít zahrada s doktorem Seanem Allenem, když mi to najednou došlo.

Rychle jsem se schoval za nejbližší strom. Právě včas, o několik vteřin později kolem proběhla žena v županu. Byla promočená, vlasy

jí vlály ve větru a oči měla uplakané. Zastavila se u zábradlí na hraně srázu.

„Nechod' ke mně! *Žůstaň*, kde jsi!“

V první chvíli jsem se lekl, že mluví ke mně.

Sean za ní vyběhl z domu a teď stál opodál, na sobě modrou košili a kalhoty. Ve tváři zoufalý výraz.

„Miláčku, vrať se zpátky do domu. *Prosím!*“

„Ne! Nech mě být! Já už ti *nevěřím!*“ zaječela žena. Začala přelézat zábradlí.

„Co to děláš!? Nelez tam! Prosím, vrať se zpátky! *Prosím!*“ volal Sean na svou ženu a popošel kousek blíž.

„*Žůstaň*, kde jsi! Nebo *skočím!*“

„*Přestaň* s tím a pojď se mnou zpátky!“

„Ne! Slib mi, že zůstaneš se mnou a že na ni už *nikdy* nepromluvíš!“ Žena očividně propadla hysterii.

„Miláčku, je to moje kolegyně!“

Vtom ji na mokrém zábradlí sjela noha a ona spadla dolů ze srázu. Její výkřik zanikl v dešti a větru.

„Ne!“ Sean ze sebe strhnul modrou košili a odhodil ji na zem. Pak se rozeběhl ke schůdkům, které vedly dolů na pláž. Bral je po třech, přestože mu klouzaly boty.

Ze svého úkrytu jsem se podivil nad tím, že se v takový moment vůbec strachoval o *oblečení*, ale kdo by se choval racionálně, když se mu žena pokouší o sebevraždu?

Vystoupil jsem zpoza stromu a přistupoval k zábradlí velice obezřetně, aby mne Sean nezahlédl. Minul jsem zmuchlanou *červenou* košili.

Komu by záleželo na barvě?

Najednou zahřmělo a ve světle blesku, který rozčísil oblohu, jsem zaregistroval pohyb. Na protější straně se mezi stromy mihl tmavý stín.

Co to má znamenat?

Rozeběhl jsem se ke skupince smrků, kde jsem zahlédl onu postavu. Přestože přšelo, silueta se zřetelně rýsovala proti lampám z ulice a rozsvíceným oknům, když vtom se rozplynula jak rozfouknutý popel.

Co to kurva...? To se mi nelíbí, to se mi vůbec nelíbí!

~ ~ ~

Nad nádražím se stahovaly mraky a z komínů parních lokomotiv stoupal černý kouř. Seděl jsem na lavičce a můj pohled se zarýval do dlažby nástupiště. Myšlenkové proudy stále nastupovaly a vystupovaly z věčně čekajících vlaků. Jejich kroky se slévaly do uniformního šumu. Na prosklenou konstrukci nad nástupišti dopadlo několik prvních kapek.

Urputně jsem přemýšlel. *Co to mělo znamenat? Co to sakra mělo znamenat? Co to bylo za postavu a hlavně kde se tam vůbec vzala?* Napadla mne jediná věc. A to, že si z mozkiem Seana Allena už pohrál někdo jiný. Někdo jiný už mu projížděl vzpomínky a vytvářel smyčku. Jindy bych se pustil do přetahované a pokusil se Seana přesmyčkovat, ale necítil jsem se dobře. Něco uvnitř mé lebky mne začalo svědit.

Musím odtud pryč, pomyslel jsem si. To nevádí, že smyčka zůstane nedokončená. Teď musím pryč!

Začal jsem rozplétat všechny mozkové vlny, do kterých jsem se ponořil. Šlo to pomalu, ale postupně jsem je jednu po druhé uvolňoval a nádraží mi před očima postupně bledlo. Všechny spěchající postavy, cedule s čísly nástupišť a vagóny ztratily detaily a staly se z nich šedivé krabice. Potom i ony zprůsvitněly, až se nakonec rozplynuly docela. Vytratily se do neznáma a přede mnou svítila jen sít bodů a začátek mnou vytvořené smyčky z propojených Allenových vzpomínek.

~ ~ ~

Probral jsem se ve ventilační šachtě. Škvírou jsem zahlédl, jak zrzka stále sedí na Seanovi a houpe se v bocích. Chtěl jsem se pomalu odplazit zpátky do svého pokoje, ale nešlo to. Nohy ani ruce mne *neposlouchaly* a pocit, že mě v hlavě něco pálí, se *stupňoval*.

Vzdychání dvojice bylo čím dál tím hlasitější. Najednou ji popadl za zadek a ona zvrátila hlavu dozadu v orgastické křeči.

Sledoval jsem je a cítil se u toho jako *úchyl*. Pořád mi nedocházelo, co se to se mnou stalo a proč se nemůžu ani hnout.

„Podej mi něco na utření,“ ozval se ženský hlas.

„Tady máš.“

„Díky.“

„Jdu do sprchy,“ řekl Allen a otvory ve ventilační šachtě jsem zahlédl jak nahý odkráčel do koupelny. Zaslechl jsem, jak jeho bosé nohy zapleskaly na podlaze a o pár vteřin později už tekla voda.

Neviděl jsem, co dělá zrzka, ale tipl bych si, že se oblékala. Míhla se kolem škvíry a vypadalo to, že v ruce drží telefon.

Za chvíli někdo zaklepal na dveře hotelového pokoje.

Do háje, pomyslel jsem si. *Musím rychle vypadnout!* Byl jsem nacpaný ve ventilační šachtě neschopný pohybu. Začalo se to vyvíjet *hodně špatným směrem*. *Hodně špatným*.

„Tak co Connie, *kde* je?“ zaznělo zpode mne. Mužský hrubý tón, asi šlo o nově příchozího.

„Je nacpaný *tady* ve ventilační šachtě. Nemůže se ani hnout.“

COŽE!?

„No neříkej,“ uchechl se muž, kterého jsem neviděl.

Jak!? Jak mohla vědět...? To se skutečně bavili o mně?

„Dobrá práce,“ pochválil ji někdo druhý.

„Tak na co čekáš, sundej ho dolů.“

Prásk! Ozvala se mi za zadkem hlasitá rána, jak se rozlomila šachta. Během pár vteřin mě vytáhli ven a mrskli se mnou do žlutého křesla vedle postele. Přístroj na zesilování mozkových vln mi strhli z hlavy. Moje ruce a nohy mne stále neposlouchaly.

Lucas Gregory stál nade mnou. Jeho hřmotná postava mi zacláněla téměř celý výhled do pokoje. Přejel si dlaní zpocenou pleš a urovnal si kravatu, což bylo jeho oblíbené gesto, se kterým začínal každý proslov k voličům. Druhý muž byl hubený s křivým úsměvem, jež mu sotva kdy slezl z obličeje. Koutkem oka jsem zahlédl i zrzku, jak sedí na posteli s nohou přes nohu. Na županu měla ještě pár skvrn a nebylo tak těžké uhadnout od čeho.

Určitě si přišel zkontrolovat výsledek, prolétlo mi hlavou.

„Pan Eric Michel, předpokládám,“ zeptal se Lucas Gregory, když si mne pozorně prohlížel. Znělo to víceméně jako řečnická otázka.

„Pane... pane Gregory...“ soukal jsem ze sebe slova jako školák, který se učí číst. „Já... já se omlouvám... ale doktor Allen... už... už byl asi... smyčkován. Ten... úkol... nedokončil jsem ho.“

„O čem to *mluví*, Connie?“ obrátil se politik k zrzce.

Žena vstala a přistoupila ke mně. „Ten blbec ani neví, kdo je jeho klient. Asi si myslí, že pracuje pro tebe.“

Gregory se ušklíbl.

Co se to tedy do prdele děje? Pohledem jsem přeskakoval z jednoho na druhého. Do čeho jsem se to zapletl?

„Podívej se, Ericu,“ pokračovala zrzka v županu, „tebe si *nenajal* Lucas Gregory.“

Očima jsem sjel na dveře od koupelny. Všechn ten rámus musel Sean Allen i přes tekoucí sprchu určitě slyšet. *Proč sem už dávno nepřišel?*

„Neměj o něho strach,“ řekla Connie, když zachytila můj pohled, „bude tam ještě hodně dlouho. Úplně ztratil pojem o čase,“ dodala a prsty si zajela mezi prameny svých rudých vlasů. Jedním prudkým

pohybem si sundala paruku, aby pod ní odhalila čtyřramenný zesilovač mozkových vln připnutý zezadu k holé lebce. Velice výkonné zařízení.

Ten balón byl modrý, určitě býval modrý, vytanulo mi na mysli. Věděl jsem proč. Věděl jsem proč mi zrovna teď vklouzla do vědomí vzpomínka z mého dětství. Smyčka se uzavírala.

„Kdo... kdo si mne... najal?“ zeptal jsem se chraplavě.

„Nějaká banda zoufalců, co se mne snaží zastavit, řekl bych. Na to, aby si tě mohli dovolit museli snad prodat vlastní ledviny,“ řekl Lucas Gregory a zkřivil ústa do znechuceného úšklebku.

„My jsme Allena totiž do smyčky už chytili. Ty jsi ho z ní měl vyvléknout, rozumíš Ericu? Ta datovka, co tu máš,“ prstem poklepala Connie na můj přístroj, „mu měla vrátit vlastní vůli. Je na ní nahraný uvolňovací vzorec. S ním by měl hlavu zase čistou jako padlý sních.“

Všechno bylo úplně jinak. Proč bylo sakra všechno jinak? Zatočila se mi hlava. Proč jsem si sakra nedával větší pozor?

Myslel jsem na *modrý* balón, upínal jsem se k němu a snažil si vrýt do paměti jeho barvu, jeho povrch, ten pocit, když jsem ho držel v rukou.

„A to si nemůžu dovolit,“ poznamenal Lucas. „Ericu, osobně proti tobě nic nemám. Ale pochop to – tuhle zakázku nedokončíš.“

„Co... co se mnou... bude?“

„Connie?“

„Co bys řekl?“ zeptala se parukovaná zrzka a sklonila se ke mně.

„Můžu... můžu pro vás... pro vás pracovat?“

„To samozřejmě budeš. Hned potom, co tě chytím do smyčky. Bude to tak totiž lepší. Člověk, který pracuje jen pro peníze, není ve skutečnosti loajální. Každý si ho totiž může koupit. Ty pro nás budeš pracovat z vlastního přesvědčení. Budeš nás milovat jako roztomilé štěňátko, že tati?“

Ten balón byl určitě modrý. Určitě.

„Ano, Connie,“ přikývl Lucas Gregory. „Víš Ericu, v sázce je mnoho. Nemůžu v žádném případě riskovat, že se někdy prořekneš. Zanedlouho budu mít pod palcem půlku světa a jenom díky *zákonu smyčky* mi u toho budou všichni tleskat. Včetně tebe.“

~ ~ ~

„Pierre, nekopej ten balon tak daleko!“ okřikl jsem mladšího bratra, který se zase předváděl. Nedokázal dát gól do chatrné branky stlučené ze zbytků prkýnek, tak alespoň kopal balon přes plot na příjezdovou cestu.

Vztekle zabručel něco nesrozumitelného, rozhodil rukama a odešel k houpačce. Jako vždycky.

Otevřel jsem bílou branku a vyběhl podél živého plotu k silnici. Rozhlížel jsem se, jestli někde nezahlednu zakutálený balon.

„To je tvůj míč?“ ozvalo se zpoza plotu.

„Ano, prosím.“

„Dávej si na něj větší pozor,“ řekla žena s překrásnými vlasy. Připadalo mi, že se jejich barva podobá zapadajícímu slunci. Chvillemi rzzává, chvillemi rudá.

Podala mi *červený* balon.

„Děkuji paní.“

„Není zač, Ericu. *Není zač.*“

JAN KONEČNÝ
NA BARVĚ ZÁLEŽÍ

Twitter [@KingOfRocket](https://twitter.com/KingOfRocket)
www.facebook.com/spisovateljankonecny
www.jankonecny.cz